

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Egész évre . . . 200 Lei
Félévre . . . 100 Lei
Negyedévre . . . 50 Lei

HIRDETMEÉNYEK DIJA:
milliméter díjszabás szerint.

Nyilttéri közlemények sora:
25 Lei.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Dr. Sándory Mihály.

Megjelenik vasárnap reggel.

Szerkesztőség és kiadóhiva-
tal: Regele Ferdinand-ut 34.
(Sándory-ház.)

Kéziratokat csütörtök estig
fogadunk el.

Telefon: 14.

Egyes szám ára 4 Lei.

GYERGYÓ

Vádak a Magyar Párt ellen.

Irta: Pál Gábor orsz. képviselő.

A múlt évben Bukarestben „Magyar Kurir“ cím alatt egy magyar nyelvű hetilap indult meg, mely tervszerű támadásokat kezdett a Magyar Párt és annak parlamenti képviselői ellen. Csaknem minden számában lekiésinylés és gyűlöletkeltés nyilvánul meg, melyeknek az a célja, hogy az erdélyi magyarság körében bizalmatlanságot és megoszlást idézzon elő. Amit a román kormányok hosszú éveken át sikertelenül kíséreltek meg, de nem tudtak elérni, azt most magyar nyelvű lap igyekszik valóra váltani. Azt hirdeti, hogy a Magyar Pártot meg kell semmisíteni, „elérkezett a leszámolás órája“ és annak helyébe „Magyar Gazdasági Szövetség“ név alatt az erdélyi magyarság képviselőit más szervezetet kell létrehozni. Ezen törekvés támogatására a lap hasábjain egymásután szólaltatta meg azokat, kiket híveinek vélt és nyilatkozataikat sorra leköszölte. Csikmegyéből dr. Makkay Domokos ügyvéd és Bartalis Ágoston ny. főszolgabíró üdvözölték a bukaresti lap törekvéseit és olyan nyilatkozatokat tettek közzé, melyek minden jóézésű magyar emberből megdöbbenést váltanak ki. Résztvettek Bukarestben múlt év december 13-án az új párt alakuló értekezletén is.

Dr. Makkay Domokos ügyvéd a gyergyói községekben most sorozatos gyűléseket rendez, melyeken székely népünk folyton azt hallja, hogy minden bajnak a Magyar Párt az okozója. E hó 10-én Gyergyószentmiklóson tartott gyűlést, melyen megjelentek Bukarestből Bordeaux Hugó ügyvéd és László Arnold lapszerkesztő is, kik gyalázó szavakkal illették a romániai magyar kisebbség képviselőit. A román uralom 14-ik éve óta Csikmegye székely népe nem látta őket és soha részt nem vettek azon küzdelmekben, melyeket eddig az ezer oldalról megtámadott életérdekeink védelmére folytatni kellett — de most eljöttek a csiki székelység részére tanácsokat adni és hazug vádakat hangoztatni. Azon a gyűlésen azonban nem esett szó arról, hogy a csiki székely földmivest, iparost, kereskedőt és másokat az igazságtalanul súlyos adóztatás leszegényítette; nem beszéltek arról, hogy a közbirtokosságaink terheit elviselhetetlenségig fokozták; hallgattak arról, hogy agrárreform címe alatt községeink, közbirtokosságaink, iskoláink óriási értékű ősi birtokaiktól fosztattak meg; nem tárták elő, hogy román templomok, román nyelvű állami iskolák, román kulturegyesületek, regáti tanítók és tisztviselők, erdőőrök, csendőrök részére székely rokkantaktól, hadiözvegyektől, árváktól és 1—3 holdas kisgazdáktól is az „agrárreform“ elvette

a földet és ezzel nyomorba taszította; nem adtak felvilágosítást arról, hogy községeink lakosságát a hatóság törvénytelenül olyan súlyos közmunkára kényszeríti, melyet román lakosságu megyékben nem rendelnek el; nem tiltakoztak az ellen, hogy romlott lelkű egyéneket neveznek ki sok községben azoknak igazgatására és a közvagyon kezelésére; nem emeltek szót azon állatias kegyetlenségek ellen, melyeket csendőrök követnek el egyre-másra a kezükbejutott védtelen fajtestvéreikkel szemben; nem volt szavuk az ellen, hogy községeink vagyonát és a lakók sok adóját olyan iskolák fenntartására fordítják, melyekben a székely nép gyermekei anyanyelvükön írni és olvasni sem tanulnak meg; hallgattak a 20—28 évi becsületes szolgálat után utcára kidobott, nyomorgó székely vasutasokról; a rengeteg visszaélés és fajtunkat érő folytonos megtámadtatások ellen senki sem szólalt fel; nem tárgyaltak arról, hogy a székelységet érő bajok tömegén mi módon lehetne segíteni vagy az ezért küzdő magyar képviselőknek milyen támogatást lehetne nyújtani, hanem azok ellen uszítottak a székely népet, kik hosszú évek óta kormányok és törvényhozás előtt tárták fel mindazt, ami az egész magyarságot romlásba vitte és akik a világ ítélőszéke elé, mint legvégső fórum elé is eljuttatták a soha nem orvosolt legsúlyosabb panaszokat, aminek ódiúmat még gyermekeik is érezni fogják. A gyergyószentmiklósi gyűlésen mindezeket nem mondták el, ezekről nem nyújtottak felvilágosítást és arról sem, hogy azok a magyar képviselők nemcsak sérelmeket hangoztattak, hanem elhárítottak számos intézkedést, kieszközltek sok törvénynek és rendeletnek oly módosítását, melyek különben a magyarság életét még elviselhetetlenebbé tették volna, kiküzdötték nagyszámu magyar iskolának elismertetését, orvosoltatták számos sérelmünket és megszámlálhatatlan magyar testvérnek ezernyi ügyes-bajos dolgában, valamint magyar intézmények megmentésében eredményesen is tettek jó szolgálatot. Ahelyett, hogy a magyarság parlamenti képviselőinek súlyát és a jövőre több eredményt biztosító munkásságát abban a gyűlekezetben támogató szóval elősegítették volna, annak lerontására fordítottak minden igyekezetet.

Ilyen magatartással és alaptalan vádakkal a könnyenbívók százait lehet mindig félrevezetni és egymás ellen harcot előidézni. E törekvések járhatnak sikerrel is az általános leszegényedés és mindenfelé mutakozó elégedetlenség mellett. Könnyű most megoszlásokra, különválásokra biztatni, mert bizonyára vannak sokan, akik azt hi-

szik, hogy minden jobb lesz, ha azoknak tábora növekedik, kik a bajok okait másokra hárítják. Megalakíthatják a „Gazdasági Szövetséget“, hogy ezzel az egységes Magyar Pártból félreállítsanak sokakat, de akik ebben a munkában örömeiket lelik, számoljanak azon következményekkel, melyek lépésüket kísérni fogják. A választói törvény szerint egyetlen parlamenti képviselője nem lehet annak a pártnak, bármennyi szavazat esett egy megyében reá, ha az országban leadott szavazatoknak 2 százalékat ki nem teszi. Az 1928. évi választások alkalmával az egész országban a Magyar Pártjára leadott összes szavazatok a 6 százalékot jóval felülmúlták és 21 magyar képviselőt juttattak a parlamentbe, míg 1930. évben ugyanezen szavazatok alig haladták meg a 4 százalékot és ennek folytán csak 10 képviselője van a magyarságnak. A kommunista agitáció ezt idézte elő. Azok a tervszerű mozgalmak és uszítások, melyeket most magyarok kezdeményeztek és amelynek támogatói nálunk is akadtak, további megoszlásokra vezethetnek és az lehet az eredménye, hogy a szavazatok országos arányának csökkenése folytán a tiszta magyar megyékben is még alábbra száll a magyar parlamenti képviselők száma, kiknek helyét románok vagy magyar renegátok foglalják el; vagy bekövetkezhet az, hogy az összes magyar szavazatok 2 százalékon alul maradnak és sem a Magyar Párt, sem az u. n. „Gazdasági Szövetség“ egyetlen képviselőt nem nyer. Vetettek-e számot ezzel azok, akik különválásokra biztatnak? Azt akarják-e, hogy a moldvai csángók sorsára jussunk, kiknek nincsen egyetlen magyar képviselőjük érdekeiknek védelmére és akiket román pártok kortesei a saját céljaikért egymással állítanak szembe?

Minden román kormánynak állandó és soha nem változó törekvése az volt és lesz, hogy a magyarságnak politikai szervezetét felbontsa és ez a törekvés annál erősebbé válik, minél inkább valószínűnek mutatkozik a siker. Erre a célra évenként óriási összegeket költ a titkos „rendelkezési alapok“-ból. Nagyon elősegíti tehát ezt a törekvést az, ha magyar támad a magyar ellen és egységes magatartásunk helyébe egymás ellen viaskodó magyar pártok keletkeznek. Így hivatkozhat majd arra, hogy „egyik sem képviseli a magyar népet“, mint ezt ország-világ előtt hirdette több évvel ezelőtt két magyar párt létezése idején.

A Magyar Párt szétbomlásztására irányuló román kísérletek kezdettől fogva a Székelyföldön próbálkoztak

**Korcsmárosok
vendéglősök**

Prima minőségű gyulafehérvári, érmelléki és ménes-magyarádi
fajborok már 10 lejtől teltelé kaphatók a „Transsylvania“ Bank
rt. gyergyószentmiklósi fiókja bor-
pincéjében. (Pince Főtéren, Transsylvania házban.)

eredményt elérni, mert itt van az erdélyi magyarságnak nagy tömegben együttlakó jelentékeny része. A székelység Erdély szegény vidékét lakja, hol az általános gazdasági leromlás is súlyosabban érezteti hatását, mint máshol és az ennek folytán keletkezett elkeseredettség alkalmasabb talajt képez az egymást vádoló egyenlenségekre. A kormánypolitika arra is számít, hogy a magyar egységből való kiválások és magunk között keletkező pártviszályok a szétszórta élő többi magyarságra is kihatással lesznek és máshol is bomlások indulnak meg. Ezért prefektusok, főszolgabírák, állami tanítók, csendőrök és más hatósági közegek a Székelyföldön a Magyar Párt ellen minden eszközzel vagy közvetlenül, vagy erre eszközül ajánlkozó magyarok által elégedetlenséget kelteni igyekeznek. Akik e szervezetnek élén állanak, azokat saját népük előtt lejáratni, a velük szemben megnyilatkozó bizalmat megrontani mindig főtörékvésnek tartották, melynek szolgálatára főleg magyarokat használnak fel. Most is a prefektúra utasította a községek előljáróit, hogy népessé tegyék azon gyűléseket, melyeket az a magyar ember rendez, akit fajtestvérei tömegének üldöztetése, elfogatása, meghurcolása, választási jogainak kigunyolása és fegyverrel való szétkergetése árán a kormányhatalom képviselővé tett. Ezen hatóságilag támogatott gyűléseken szórja a vádak a Magyar Párt és annak parlamenti képviselője ellen folytatásul azon plakátoknak, melyekkel a prefektúra árasztotta el a megye minden községét. Magyarok közül is akadnak többen, kik esztendő-kön keresztül hatósági személyek előtt a valótlanosságoknak a halmazát hordják össze. Volt prefektusok és rendőrtisztek előtt a mi sorainkból éveken át sokan jelentek meg bujkáló árulkodásokkal, amiről még az említett hivatalos személyek is undorral beszélték — néha előttem is.

A kormánypolitikának ezek a mozgolódások nem sok szolgálatot tettek. A szétszűlésünk elérésére többet jelentenek a Gyergyóban folyó gyűlésezések, melyek — bár nem a hatalom szándékát szolgálják — az egységes magyar szervezetből való kiválásokat célozzák. Akik ezt tartják a magyar kisebbség érdekében álló munkának, azok gondoltak-e arra, hogy ha a Magyar Párt helyét a „Gazdasági Szövetség” foglalná el és ez lenne a magyarság egyedüli szerve, akkor a kormány azt igyekezne felbomlasztani? Tudnak-e egy volt román miniszterelnöknek Turn-Severinben 1926. évben román kulturház megnyitásakor elhangzott azon kijelentéséről, hogy a kisebbségeket le kell szegényíteni „és akkor nemcsak nyomorba, hanem egymás elleni harcra is taszítjuk őket”?

A magyar kisebbség parlamenti képviselőinek kigunyolása nem szolgálhat magasabb érdekeket. Várható-e a magyarság eredményes munkát tölük, kiknek követeléseit, panaszát és orvoslást kérő szavát a saját fajukból való igyekeznek fáradhatatlanul a román kormány és közvélemény előtt lekicsinylés tárgyává tenni? A székely nép érdekét szolgálja-e az, ha egyéni érdekek hajhászóinak tüntetik fel azokat, kiket népünk minden erőszak és üldöztetés mellett is képviselőivé választott? Mindazokat a székely atyánkfiait, kik Istent és templomot gyalázó, nemzeti érzésünket kigunyoló ügynökök hatalmába kerültek, azzal a magatartással fogják-e a magyar egység táborába visszahozni? Bordeaux Hugó

és László Arnold bukaresti urak, kik életükben egyszer idejönnek, a székelység érdekeinek védelmében nagyobb szívvvel, több jóakarattal és nemzetünkhöz való erősebb ragaszkodással dolgoznának? Nincs elegendő tér az együttes munkára, a mindnyájunk érdekeit szolgáló tevékenységre, a bajok orvoslásának módját kereső közös elhatározásokra, hanem arra kell fordítani temérdek időt, hogy folytonos gyülekezeten bizalmatlanságot keltsenek a magyarság parlamenti képviselője ellen? Miféle szenvedés volna már elég ahhoz, hogy végre a belátás felülkerekedjék?

Az egész székelység jövője, megélhetése és utódainak boldogulása ellen most készül a legsúlyosabb csapás. Törvényjavaslat fekszik a képviselőház előtt a közbirtokosságok tulajdonjogának megsemmisítésére. Ez a javaslat az erdők és legelők kezelését akarja venni a közbirtokosságok jogköréből és a hatóságok rendelkezése alá tartozó községi szervek kezelésébe utalja. Nem arra kellene-e minden gondot, időt, munkát fordítani, hogy az egész székelység mint egy test tiltakozzon e terv megvalósítása ellen? Lehet-e az egész székelység nevében szólalni meg a törvényhozás előtt annak a magyar képviselőnek, ki ezt a javaslatot bírál, támadni fogja, ha becsületét, tisztességét tiporják le és bizalmatlanságot hirdetnek vele szemben a saját népünk fiai?

Üzenetek az adóügyben.

Szárhegyi ipartestület. A beküldött adatok jók. Kérjük még egynéhány iparosnak adóját 1923 óta, amint azt egygel tették, számszerűleg és évenként közölni.

Ditrói ipartestület. Ugyanazt üzenjük, mint Szárhegynek.

Remete. Kérjük közölni, hogy a három kategórián kívül is vannak-e iparosok, a legalsó osztályon alul, vagy a legfelső osztályon felül.

Ditrói gazdasági egyesület. A válaszuk mintaszerű, pontos.

Doktor. Kérem közölni, hogy adóalapja körorvosi fizetésén kívül-e a közölt összeg.

A többiekhez, akik adatokat küldtek be: Köszönjük, rendben van.

Akik még nem válaszoltak kérdéseinkre, azokat kérjük, szíveskedjenek a válaszadással sietni.

A Moldvai Magyarság.

Domokos Pál Péter könyve.

Csak a napokban hagyta el a sajtót ez a mű, amire minden magyar embernek s első sorban minden székely embernek fel kell figyelnie. Domokos Pál Péter a Julian páterek és a körösi Csoma Sándorok szent hevületével járta be a Kárpátok keleti lejtőit, ahol a Tatros, Beszterce, Szeret és Pruth folyók vidékén mintegy 100 000 római katolikus vallású csángómagyar él, kik mindmáig Isten és embertől egyformán elfelejtve, úgy testileg, mint lelkileg nagy nyomorban tengődnek, de dalolni, magyarul, csángómagyarul dalolni nem felejtettek el.

Nem azokról a Siculicidium után elmene-kült „elcsángált” csiki székelyekről van itt szó, akik Andrásfalva, Józseffalva, Hadikfalva, Istensegits községeket alapították Bukovinában s akiket csángóknak hívunk, hanem az etelközi magyarokról. Az ősmagyarokról, akik a honalapító Árpádvezér nemzetéből elszakadva az ősz házában maradtak s „mint ősz nép 1000 esztendő múltjának minden szakaszában Moldva történelmi eseményeiben szerepet játszik.” „Százegyszer jobb magyarok mint mi, mert Isten tudja mióta, teljesen elszigetelve élnek és édes anyanyelvüket mai napig is hiven őrzik”, állapítja meg a mű lelkes szerzője, midőn Polgár István Găiceana politikai község „Unguri” falujából való magyar gazda így szól hozzá: „Mű jobb

magyarok vagyunk, mind magik. Mikor magyar földön jártam, hát látom, hogy egyik falu katalikus, a más református, a harmadik nem tudom miféle. Hát azok miféle emberek? Mű vagyunk a magyarok, mert a faluban más nincs csak katalikus és magyar.”

Polgár bácsinak önérzetes megállapítása sajnos nem minden magyar eredetű községre vonatkozik, mert bizony sok olyan községben is megfordult a fáradhatatlan Domokos Pál Péter, ahol a kétségtelen magyar eredet ellenére alig tud már valaki magyarul a falu lakói közül.

S lehet-e ezen esodálkozni, mikor a szerző által bejárt hatalmas területen, ahol több mint 100 ezernyi katolikus magyar lakik, egyetlen egy magyarul is tudó katolikus pappal találkozott. „S milyen rejtőnemes megállapítani, hogy az egyetlen magyarul tudó plebánost olyan községbe helyezték, ahol már nem tudnak magyarul”.

Egyébként minden magyar községben román plebános van, aki románul tartja az istentiszteletet, románul predikál s nemcsak hogy egyetlen szót nem tud magyarul, hanem szigorú büntetés terhe alatt tiltja a magyar szót. Minden fajáért aggódó magyar embernek el kell hogy szoruljon a szíve erre a fájdalmas megállapításra. Hiszen pl. az erdélyi szászok a többszázados magyar uralom alatt is csorbitatlanul meg tudták őrizni faji és nyelvi sajátosságait.

S miért? Mert anyanyelvű iskolák s anyanyelvű papjaik századokon át zavartalanul működtek. De a moldvai magyarságról ezer esztendőn keresztül soha senki nem gondoskodott, teljesen elfelejtve és sovén politikai szempontoknak teljesen kiszolgáltatva tengeti életét századok óta.

Nem ok nélkül kiált fel a fajáért aggódó Domokos: „Figyelmeztetek mindenkit, hogy a mi sorsunk is a mindennél rettenetesebb csángómagyar sors lesz, ha sorainkban a szeretetlenség, egymás meg nem értése és a felekezeti ellentétek tovább nőnek.”

A több, mint 300 oldalas hatalmas munka első fele a moldvai magyarság történelmét tárja fel a XIII. századtól a XIX. századig. Ebben a részben emlékezik meg dr. Gustav Weigand, lipcei egyetemi tanár, dr. Wichmann György, finn egyetemi tanár és Radu Rosetti, román egyetemi tanár megállapításairól a moldvai magyar élettől kapcsolatban. Hogy ebben a részben a szerző mily alaposan dolgozott, elég fölemlíteni, hogy a csiksomlyói könyvtárviszonyok között is nem kevesebb, mint 80 a kérdéssel foglalkozó műre hivatkozik.

Mi azonban művének e kétségtelenül igen értékes részénél is sokkal maradandóbbnak ítéljük a könyv második részét, ahol a moldvai magyarság között eltöltött 4 hónapjának fáradságos élményeit írja le.

Mennyi lelkesedés, mekkora szorgalom, mily akaraterő kellett ahhoz, hogy az itt közölt rengeteg adatot összegyűjtse. Hiszen egész község magyar lakóiról kapunk itt teljes névsort lakodalmi és egyéb szokásaik részletes leírásával együtt. Sok felvétel teszi érdekesebbé a mondanivalóit. Nagy műtörténeti értéke lehet például az „Unguri” községben felfedezett szent István magyar király régi oltárképének.

A mű harmadik része a szerző által a helyszínen összegyűjtött 65 moldvai csángómagyar népdalt közöl. Nem kisebb emberek, mint a világhírű Bartók Béla és Kodály Zoltán mondtak már ezekről elismerő véleményt. Távol áll hát tőlünk, hogy a csángómagyar népdalokról akár zeneesztétikai, akár zenetörténelmi szempontból kritikát írjunk.

Ez a 65 eredeti csángómagyar népdal melyeket a szerző török buzafosztók, guzsalyosok, lakodalmak során füle és hegedűje segítségével írt le, büszke bizonyosság, hogy Moldva magyar népe még él és magyarul dalol. Ki tudja mióta? Csak az Isten, ki ajkukra forrasztotta azt a gyönyörűen szépséges csángómagyar dalt és még szebb magyar szót.

„Ha egyetlen szívet, egyetlen gondolkozó főt csángómagyar testvéreink iránt megindíthatam, ha 100.000 ma is élő magyar testvér sorsa

legalább egyetlen embert tettekre készítet, úgy teljes célokat elértem", írja szerényen a szerző.

Mi pedig ehhez azt tesszük hozzá, hogy adjon a jó Isten sok Domokos Pál Pétert a szé-

kely népnek, mert akkor a poklok kapui sem vesznek rajta erőt.

(A mű kapható a szerzőnél Kézdivásárhelyen.)

A Szakáli-ügy.

Megindult a vizsgálat — és közben visszajött a bokszolós vizsgálóbíró.

A Szakáli-ügy, legutóbb talált bizonyítékaink nyomán ma újra az erdélyi sajtó érdeklődésének középpontjában áll. A számottevő napilapok valamennyien nagy cikkekben foglalkoznak az esettel és egyhangulag sürgetik a vizsgálat megindulását.

A vizsgálat egyszerre két irányból meg is indult már és kihallgatásokat eszközölnek, de mint minden ebben az ügyben, a legújabb intézkedések is megérdemlik legenyhébben szólva azt a jelzőt, hogy — fűrésák.

Egyik irányban a tanukihallgatásokat a csikszeredai törvényszék helyettes vizsgálóbírája, Petre Fabriş folytatja. Fabriş vizsgálóbíró igazságos, szimpatikus ember, akitől azonban legalább is gyöngédtelen dolog azt kívánni, hogy kollegája és barátja Creanga ellen esetleg a gyikosságban való aktív részvételt állapítsa meg vagy másik barátjának, Banciunak már cseppet sem kétes szerepével objektíve foglalkozzék.

A vizsgálat másik részét Anghelescu csikszeredai csendőrszázados végzi.

Mindketten tanukat hallgattak ki az orvosi bizonyítványra és a halál körülményeire vonatkozólag, elsősorban azonban az érdekelte mindkettőjüket, hogy vajjon a csikszenttamási közbirtokosság mennyit áldozott propagandacélokra, azaz a kisebbségi sajtónak, amely semmiképpen sem hajlandó az ügyet elaludni engedni. És mindkét vizsgálódó csodálkozással vette tudomásul, hogy a kisebbségi sajtó nem fizetésért csinálja az ügyben hónapok óta folyó kampányt.

Keresk. és iparkamarai névjegyzék kiigazítása.

A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara a módosított kereskedelmi és iparkamarai törvény végrehajtási utasítása 11. szakaszának 22. és 23. bekezdése alapján tudomására hozza a Maros-, Csik-, Udvarhely- és Háromszék vármegyékbeli érdekelteknek, hogy a marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara választói névjegyzékek kiigazítása folyamatba vétetett.

Ezen — még a mult esztendőben összeállított — névjegyzékek ez okból f. év február 1-től február 15-ig terjedő időre a kamara titkári hivatalában, valamint Marosvásárhely kivételével — a kamarai kerület minden városának polgármesteri hivatalában közszemlére lesznek kitéve, amire a kamara a névjegyzékbe való felvételhez szükséges feltételek alatti közlése mellett felhívja az érdekeltek figyelmét.

A kamarai választói névjegyzékbe nemre való tekintet nélkül azok a kamara kerületében állandó lakhellyel bíró nagykorú román állampolgárok veendőek fel, akik

a) legalább egy éve cégjegyzettek, vagy iparigazolvánnyal bíró kereskedők és iparosok és a kereskedelmi és ipari adójuk mellett kamarai illeték fizetésére is kötelezve vannak;

b) a közkereseti társaságok aláírási joggal bíró társtulajdonosai, a betéti társaságok aláírási joggal bíró tagjai, a részvénykibocsátás alapján létesült termelő és fogyasztási szövetkezetek igazgatói, valamint a részvénytársaságok.

A részvénytársaságok 10.000.000 lej alapitoke után egy szavazati joggal bírnak, ugyanban, hogy ezt a négy szavazatot egy részvénytársaságnál nem haladhatja meg. A 10 millió aluli alapitokével rendelkező részvénytársaságoknak szintén egy szavazatra van jogosultságuk.

A szavazat gyakorlására a részvénytársaságok delegált adminisztrátora, vagy igazgatója bizandó meg, a szavazat gyakorlására jogosu-

A sajtónak fizetett összegek utáni érdeklődést minden valószínűség szerint a Curentul legutóbbi cikke keltette fel, amelyben egy I. Costeşteanu nevű uriember avval vádolja meg a csikszenttamási közbirtokosságot, hogy az ellopott pénzzel egyáltalán nem törődik, ellenben négyszázezer lejt ajánlott fel arra a célra, hogy az igazságszolgáltatás két kiváló derék őrét, Creangát és Banciut a gyilkosság gyanújába belemártásák.

Ugyanez a cikk címében azt állítja, hogy a koronaügyész vizsgálatot folytatott az ügyben és a két bírót ártatlannak találta. A szövegből derül ki, hogy a koronaügyész méltóságára a Curentul alkalmilag léptette elő a csikszeredai helyettesügyészt, akinek vizsgálatát, és vizsgálati módszerét ismerjük.

A vizsgálat megindulása, ha nem ilyen auspiciumok között történne, jó jelnek volna tekinthető, így azonban nem várhatunk tőle semmi eredményt.

Máskülönbén január 10-én visszajött és állását újra elfoglalta a csikszeredai törvényszék-nél Creanga Ovidiu vizsgálóbíró, aki Szakálit, az ismeretes csendőrnnyilatkozatok szerint, övön alul bokszolta.

Ugy látszik, hogy a nyilatkozatok visszavonása, a nyilatkozó és rágalmazó (?) csendőrök elleni minden eljárás nélkül is elég volt ahhoz, hogy az illető magisztrátus becsületét teljesen és tökéletesen helyreállítsa.

Szó, ami szó, elég vastag dolgokat megbir egy-egy bíró becsülete!

lást nyerőnek azonban kifogástalan egyéniségüknek kell lennie.

c) A kereskedelmi és ipari egyéni és társas vállalatok főtelepeinek székhelyein kívül működő fiókjai részére a vezető igazgatók.

Figyelemmel a kamarai törvény 5. szakaszának 11. bekezdésében, illetve a 11. szakasz 7-ik bekezdésében irt rendelkezéseire a marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara arra is felhívja az érdekelteket, hogy a törvény ezen szakaszaiban megnevezett sérelmek fennforgása esetén (így: a névjegyzék adatai tévesek, vagy a névjegyzékből tévedésből kihagyatott) joga van a kérdéses sérelem tárgyában úgy magának az érdekeltnak, mint öt más választói kamarai tagnak a kamarához a névjegyzéknek közszemlére történt kitételétől számított 15 nap alatt előterjesztéssel élni.

A kamarának az előterjesztésre hozandó határozata március 2-ig írásban fog az előterjesztéssel élőkkel közölni, az ezen határozatok értelmében kijavított listák pedig ettől a naptól ugyanazon hatóságoknál, amelyeknél közszemlén is voltak, 10 napra ki fognak függesztetni.

Az ezen kifüggesztés által véglegessé vált névjegyzék ellen, a kifüggesztés tartama alatti időben az érdekeltek részéről a rájuk nézve illetékes törvényszéknél felebbezés adható be.

Végül a kamara mindazokat, akik akár már fel vannak véve a névjegyzékbe, akár most akarják abba magukat felvételni, nyomatékosan felhívja, hogy amennyiben a névjegyzékbe való felvétel alapjául szolgáló foglalkozásuk (működésük) megszűnt, e tény a törvény által megkívánt törlés kötelező keresztülvitelének eszközölhetésén kívül már csak azért is sürgősen jelentés hiánya azt hozza magával, hogy az illetők a kamara névjegyzékében továbbra is olyan iparosok és kereskedőkként fognak szerepelni, akik hivatásukat gyakorolják, amely ténynek az lehet a következménye, hogy továbbra is adófizetésre fognak köteleztetni.

Falun.

Csendes kis faluban van az én lakásom,
Ott találok én föl teljes boldogságom;
Ott érzem magam jól, nem az idegenben...
Ez elrejtett falu, ez él emlékemben.

Ismerem én annak minden zegét, zugát,
Valamennyi háznak, kunyhónak lakóját.
Becsületes, jámbor emberek közt élek,
Akkiben hűséges és igaz a lélek!

Barátságos kis ház a fűzek árnyában
Itt született egykor gyermekkorom álmam;
Itt ringatá bölcsőm az én édes anyám,
Altató dalait, mintha még hallanám.

Vígán játszadoztam vén körtefa alatt,
Melyet öregapám oly régen ápoltat.
Kedves unokáit örömmel szemléli,
A régi jó idők emlékeit meséli.

Gyakran kiszaladtam vadvirágos rétre,
S vadászgattam ottan a himes lepkékre.
Koronám volt rétek összefont virága;
Oh! kinek van ennél könnyebb koronája!?

Más szellő susog ott, más pacsirta dalol,
Tovafutó oltak hangja másként mormol.
Más virágot köszönt a kelő napsugár,
Üde gyöngyharmattól reszket minden fűszál.

Úgy látom este van, eltelt egy nap újra,
A szürkület képe borul a falura...
Hazatérő nyájnak kolompja hallatszik,
Egy-egy kis ablaknál halvány mécsfény látszik.

A falu tornyának érces nagyharangja
Az estéli csendet ismét megzavarja.
A gyermek jól tudja, mit jelent a hangja,
Pici kis kezeit imára kulcsolja.

Édes, kedves emlék, élj soká szivemben,
Rét, körtefa, ákác, jussatok eszembe!
Vadvirágos mély völgy s te dalos pacsirta,
Elveszett párodat hangod visszasírja!

Kis falum határa nem feledlek soha,
Legyen az én sorsom bármilyen mostoha!
Minden vágyódásom legyen hát csak ennyi;
Csendes, kis falumba egyszer visszamenni.

Csáki.

Az Uránia mozgó hírei.

16., 17., 18-án, szombaton, vasárnap és hétfőn
Remarque:

Nyugaton a helyzet változatlan

regényének 15 felvonásos filmváltozata kerül vetítésre. Ez a film vezet egy egész világon, mint a melyiket a statisztikusok szerint a legtöbb ember (100 millió fölül) nézett meg. Rendezője: Millestone gigantikust produkált. A harctéri helyzetek a realitásnak hiánytalan érzetét nyújtják, szinte nem hisszük, hogy a moziban vagyunk. A kísérfőzene és effektusok, a szereplők teljesítményei abszolút tökéletesek.

Az Uránia mozgó az egyetlen a föld ke-rekségén, amely ezt a filmkolosszust rendes hely-á-
rak mellett vetíti.

20-án és 21-én, szerdán és csütörtökön

A Fehér pók.

Misztikus kalandos életkép, melynek tár-gya Hans H. Ewers: Borzalmak könyvének egész novellája.

Az újabb filmtermelés egyik sikerült al-kotása, egy izgalomakkal telt misterium frappirozó képeivel.

23., 24. és 25.

A 4 ördög.

Herman Bang világsikerű könyve címén 3. izben kerül filmre. Ez a film Janét Gajnor és Charl Farrel főszereplésében, minden eddigi cirkuszfilmet fölülmul. Egy filmóriás, melynek ismertetésére jövő számunkban visszatérünk.

A nyugaton a helyzet változatlan

hatalmas filmkolosszus hosszúságára való tekintettel (15 felvonás) a vasár-nap d. u. előadás percnyi pontosság-gal 5 órakor kezdődik.

